Сборник съдебна практика

РЕШЕНИЕ НА СЪДА (втори състав)

14 април 2016 година*

„Преюдициално запитване — Селско стопанство — Обща организация на пазарите — Регламент (ЕО) № 565/2002 — Член 3, параграф 3 — Тарифна квота — Чесън с произход от Аржентина — Вносни лицензии — Непрехвърлимост на правата, произтичащи от вносните лицензии — Заобикаляне — Злоупотреба с право — Условия — Регламент (ЕО, Евратом) № 2988/95 — Член 4, параграф 3“

По дело C-131/14

с предмет преюдициално запитване, отправено на основание член 267 ДФЕС от Corte suprema di cassazione (Касационният съд на Италия) с акт от 13 януари 2014 г., постъпил в Съда на 21 март 2014 г., в рамките на производство по дело

Malvino Cervati,

Società Malvi Sas di Cervati Malvino, в ликвидация,

срещу

Agenzia delle Dogane,

Agenzia Dogane – Ufficio delle Dogane di Venezia

в присъствието на:

Roberto Cervati,

СЪДЪТ (втори състав),

състоящ се от: M. Ilešič, председател на състава, C. Toader, A. Rosas, A. Prechal и E. Jarašiūnas (докладчик), съдии,

генерален адвокат: E. Sharpston,

секретар: L. Carrasco Marco, администратор,

предвид изложеното в писмената фаза на производството и в съдебното заседание от 18 ноември 2015 г.,

* Език на производството: италиански.

като има предвид становищата, представени:

— за г-н M. Cervati, Società Malvi Sas di Cervati Malvino и г-н R. Cervati, от C. Mazzoni, M. Moretto и G. Rondello, avvocati,

— за италианското правителство, от G. Palmieri, в качеството на представител, подпомагана от A. Collabolletta, avvocato dello Stato,

— за гръцкото правителство, от I. Chalkias, I. Dresiou, O. Tsirkinidou и D. Ntourntoureka, в качеството на представители,

— за Европейската комисия, от B.R. Killmann и P. Rossi, в качеството на представители,

предвид решението, взето след изслушване на генералния адвокат, делото да бъде разгледано без представяне на заключение,

постанови настоящото

Решение

1 Преюдициалното запитване се отнася до тълкуването на Регламент (ЕО) № 1047/2001 на Комисията от 30 май 2001 година за установяване на режим на лицензии за внос и сертификати за произход, и за определяне на реда и условията за управление на тарифните квоти за внос на чесън от трети страни (ОВ L 145, стр. 35) и на Регламент (ЕО, Евратом) № 2988/95 на Съвета от 18 декември 1995 година относно защитата на финансовите интереси на Европейските общности (ОВ L 312, стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 1, том 1, стр. 166).

2 Запитването е отправено в рамките на спор между г-н M. Cervati, в качеството на комплементар и законен представител на Società Malvi Sas di Cervati Malvino, в ликвидация (наричано по-нататък „Malvi“), и това дружество, от една страна, и Agenzia delle Dogane (Агенция „Митници“) и Agenzia delle Dogane — Ufficio delle Dogane di Livorno (Агенция „Митници“ — Митническо бюро Ливорно) (наричани по-нататък общо „Агенция „Митници“), от друга страна, по повод на връчен на Malvi акт за установяване и принудително събиране на публични вземания във връзка с вноса на чесън с произход от Аржентина, за който е приложена преференциална митническа ставка.

Правна уредба

Регламент № 2988/95

3 Член 4 от Регламент № 2988/95, който се намира в озаглавения „Административни мерки и санкции“ дял II, предвижда:

„1. Общото правило е, че всяк[а] нередност включва отнемане на незаконно придобитата облага:

— посредством задължението да се плати или възстанови размерът на сумата, която се дължи или е придобита незаконно,

[…]

3. Действия, предприети с цел придобиване на облага, насочени против целите на приложимото право на [Съюза], в случая посредством изкуственото създаване на условията, които се изискват за получаването на такава облага, ще имат за резултат, в зависимост от случая, или невъзможността за получаването на облагата, или нейното отнемане.

[…]“.

Регламент (ЕО) № 1291/2000

4 Член 8, параграф 1, първа алинея от Регламент (ЕО) № 1291/2000 на Комисията от 9 юни 2000 година за определяне на общи подробни правила за прилагане на режима на вносни и износни лицензии и сертификати за предварително фиксиране за селскостопански продукти (ОВ L 152, стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 3, том 32, стр. 210) гласи:

„Вносната или износната лицензия представлява упълномощаване и поражда задължение да се извърши внос или износ съгласно лицензията, на установеното количество от съответните продукти или стоки през срока на нейната валидност, освен в случай на непреодолима сила“.

5 Член 9, параграф 1 от този регламент предвижда:

„Задълженията, произтичащи от лицензии или сертификати, не са прехвърляеми. Правата, произтичащи от лицензии или сертификати, са прехвърляеми от техния титуляр през срока на тяхната валидност. […]“.

6 В член 15, параграф 2, първа алинея от посочения регламент се уточнява следното:

„Заявлението за издаване [н]а лицензия или сертификат не се приема без депозиране на адекватна гаранция при компетентния орган […] в деня на подаване на заявлението“.

7 Съгласно член 35, параграф 2 от същия регламент:

„[…] когато не е изпълнено задължение за внос или износ, гаранцията се задържа в размер, равен на разликата между:

а) 95 % от количеството, посочено в лицензията или сертификата,

и

б) действително внесеното или изнесеното количество.

[…]

Въпреки това, ако внесеното или изнесеното количество възлиза на по-малко от 5 % от количеството, посочено в лицензията или сертификата, се задържа цялата гаранция.

[…]“.

Регламент № 1047/2001

8 Озаглавеният „Издаване на лицензии“ член 5 от Регламент № 1047/2001 предвижда в параграф 1, че „[в] отклонение от член 9 от Регламент [№ 1291/2000], правата, произтичащи от лицензии „А“, са непрехвърляеми“ [неофициален превод].

9 Регламент № 1047/2001 е отменен, считано от 1 юни 2002 г. с Регламент (ЕО) № 565/2002 на Комисията от 2 април 2002 година относно метода на управление на тарифните квоти и въвеждане на режим на сертификати за произход за чесън, внасян от трети страни (ОВ L 86, стр. 11).

Регламент № 565/2002

10 Съображения 1, 3 и 5—7 от Регламент № 565/2002 гласят:

„(1) […] От 1 юни 2001 г. обикновеното мито за внос на чесън с код по КН 07032000 е съставено от 9,6 % ad valorem и специфично мито 1 200 EUR на тон нето тегло. Същевременно квота от 38 370 тона, освободени от специфично мито, е отворена по силата на споразумението с Аржентина, одобрено с Решение 2001/404/ЕО [на Съвета от 28 май 2001 година относно сключването на Споразумение под формата на размяна на писма между Европейската общност и Република Аржентина съгласно член XXVIII на Общото споразумение за митата и търговията (ГАТТ) от 1994 година за модификацията на концесиите по отношение на чесъна, предвидена в график CXL, приложен към ГАТТ] (ОВ L 142, стр. 7; Специално издание на български език, 2007 г., глава 11, том 24, стр. 64), наричана по-нататък „квотата ГАТТ“. Посоченото споразумение предвижда, че тази квота се разпределя както следва: 19 147 тона за внос с произход от Аржентина (пореден номер 09.4104) […]

[…]

(3) Редът за управление на квотата ГАТТ се определя с Регламент [№ 1047/2001] […]. Натрупаният опит показва обаче, че управлението на въпросната квота може да се подобри и опрости. По-конкретно следва да се премахне изискването за вносни лицензии за вноса извън квотата ГАТТ и да се адаптират условията за достъп на вносителите до тази квота, така че в по-голяма степен да бъдат отчетени традиционните търговски модели.

[…]

(5) Предвид съществуването на специфично мито за непреференциалния внос извън квотата ГАТТ, управлението на квотата ГАТТ налага въвеждането на режим на вносни лицензии. Правилата на този режим трябва да са допълващи или дерогиращи тези в Регламент [№ 1291/2000] […].

(6) Нужни са мерки, за да се ограничи, доколкото е възможно, подаването на заявления за вносни лицензии със спекулативна цел и без действително да се извършва търговска дейност на пазара на плодове и зеленчуци. Затова е необходимо да се предвидят конкретни правила във връзка със заявленията за лицензии и действието на тези лицензии.

(7) Доколкото сключеното с Аржентина споразумение предвижда квотата ГАТТ да се управлява чрез системата традиционни/нови вносители, следва да се определи понятието „традиционни вносители“ и да се разпределят определените количества между тези две категории вносители, като същевременно се даде възможност за оптимално използване на квотата“ [неофициален превод].

11 В член 2, първа алинея от този регламент се съдържат следните определения:

„По смисъла на настоящия регламент:

а) „период на внос“ е периодът от 1 юни до 31 май на следващата година;

[…]

в) „традиционен вносител“ е вносител, внасял чесън в Общността през поне два от последните три приключили периода на внос, без значение произхода и датата на вноса;

г) „референтно количество“ е максималното количество годишен внос на чесън от страна на традиционен вносител през една от календарните 1998, 1999 и 2000 години. В случай че съответният вносител не е внасял чесън в поне две от посочените три години, референтното му количество е максималното количество годишен внос на чесън от негова страна в поне един от последните три приключили периода на внос, предхождащи този, за който той е подал заявление за лицензия;

д) „нов вносител“ е вносител, различен от традиционния.

[…]“ [неофициален превод].

12 Озаглавеният „Режим на вносни лицензии“ член 3 от Регламент № 565/2002 гласи:

„1. Ако разпоредбите на настоящия регламент не предвиждат друго, при всеки внос в рамките на [тарифните квоти чесън с код по КН 0703 20 00, отворени с Решение 2001/404,] се изисква представянето на вносна лицензия, наричана по-нататък „лицензия“, издадена съгласно Регламент [№ 1291/2000].

[…]

3. В отклонение от член 9 от Регламент [№ 1291/2000] правата, произтичащи от лицензиите, са непрехвърляеми.

4. Размерът на гаранцията, упомената в член 15, параграф 2 от Регламент [№ 1291/2000], е 15 EUR/тон нето тегло“ [неофициален превод].

13 Член 5 („Заявления за издаване на лицензии“) от този регламент предвижда:

„1. Заявления за издаване на лицензии могат да подават само вносителите.

[…]

Когато през последния приключил период на внос нов вносител е получил лицензии по силата на настоящия регламент или на Регламент [№ 1047/2001], той трябва да докаже, че действително е пуснал за свободно обращение, за своя сметка, поне 90 % от определеното му количество.

[…]

3. Количеството по подаваните от традиционния вносител заявления за издаване на лицензии не може да надхвърля, за съответния период на внос, референтното за този вносител.

4. За всеки от трите произхода и за всяко тримесечие по приложение I количеството по подадените от нов вносител заявления за издаване на лицензии не може да надхвърля 10 % от количеството, посочено в приложение I за този произход и за това тримесечие.

[…]“ [неофициален превод].

14 Съгласно член 6 („Максимално количество, за което се издават лицензии“) от посочения регламент:

„1. За всеки от трите произхода и за всяко тримесечие по приложение I лицензии се издават само до максимално количество, равно на сумата от:

а) количеството, указано в приложение I за това тримесечие и за този произход;

б) количествата, незаявени през предишното тримесечие за този произход;

в) неизползваните количества, за които Комисията е била уведомена, от издадени преди това лицензии за този произход.

[…]

2. За всеки от трите произхода и за всяко тримесечие по приложение I изчисленото съгласно параграф 1 максимално количество се разпределя както следва:

а) 70 % за традиционните вносители;

б) 30 % за новите вносители.

Наличните количества обаче се разпределят без разлика между двете категории вносители, считано от първия понеделник на втория месец от всяко тримесечие“ [неофициален превод].

15 В член 13, втора алинея от Регламент № 565/2002 се уточнява, че същият е приложим по същество за лицензиите, поискани след 8 април 2002 г., и за хипотезите на допускане за свободно обращение след 1 юни 2002 г.

Спорът в главното производство и преюдициалният въпрос

16 Malvi е дружество, което се занимава с внос и износ на плодове и зеленчуци и е традиционен вносител по смисъла на член 2, първа алинея, буква в) от Регламент № 565/2002. С посредничеството на друго дружество, което от своя страна използва други оператори, Malvi купува чесън с произход от Аржентина, внесен през февруари и март 2003 г. в рамките на предвидената с този регламент тарифна квота, и съответно ползва преференциална митническа ставка (наричан по-нататък „спорният внос“), въпреки че не притежава нужната за целта вносна лицензия, доколкото е изчерпал собствените си лицензии.

17 Като преценява, че в нарушение на закона Malvi е избегнало плащането на митото и на данъка върху добавената стойност, използвайки измамна схема, в която L’Olivo Maria Imp. Exp. (наричано по-нататък „L’Olivo“), което е нов вносител по смисъла на Регламент № 565/2002 и е извършило спорния внос, действа като дружество параван, и че Malvi следва да носи солидарна отговорност с този вносител, Агенция „Митници“ — Митническо бюро Ливорно, му връчва акт за установяване и принудително събиране на публични вземания.

18 Схемата, която тази агенция критикува, считайки я за измамна, може да бъде описана по следния начин. Най-напред L’Olivo, притежател на вносните лицензии, нужни за да се ползва от преференциалната митническа ставка, купува от дружество Bananaservice Srl (наричано по-нататък „Bananaservice“), което се управлява от г-н R. Tonini и не разполага с такива лицензии, транзитни партиди чесън с произход от Аржентина, намиращи се в митнически складове. После L’Olivo внася тези партиди чесън в Европейския съюз, като ползва

преференциалната митническа ставка, и след допускането им за свободно обращение ги препродава на Tonini Roberto & C. Sas (наричано по-нататък „Tonini“). След това Tonini препродава въпросните партиди на Malvi.

19 Corte suprema di cassazione (Касационният съд) уточнява, че от една страна, само L'Olivo разполага с вносни лицензии на свое име, и от друга страна, партидите чесън са прехвърлени срещу подходящо възнаграждение, което все пак е по-ниско от размера на специфичното мито, дължимо при внос извън квотата ГАТТ.

20 Malvi подава срещу акта за установяване и принудително събиране на публични вземания жалба пред Commissione tributaria provinciale di Livorno (Данъчна комисия на провинция Ливорно), която я уважава с решение от 15 ноември 2006 г.

21 Агенция „Митници“ подава въззивна жалба срещу това решение пред Commissione tributaria regionale della Toscana (Данъчна комисия на област Тоскана), която го изменя с решение от 7 септември 2010 г. Тази юрисдикция счита, че традиционен вносител, който сам не притежава вносна лицензия в рамките на квотата ГАТТ, извършва митническа измама, когато, вместо да закупи стоката направо от износителя и да я внесе извън квотата, като заплати за това дължимото специфично мито, закупува стоката, вече митнически освободена, от друг оператор, който по негово нареждане я е придобил, с цел да я препродаде, чрез посредничеството на предприятие, притежаващо лицензии за внос в рамките на посочената квота, срещу подходящо възнаграждение.

22 В качеството си на комплементар в Malvi г-н M. Cervati подава срещу това решение касационна жалба пред Corte suprema di cassazione (Касационният съд).

23 В подкрепа на касационната си жалба г-н M. Cervati твърди в частност нарушение на регламенти № 1047/2001 и № 565/2002, като изтъква, че не е забранено традиционен вносител, който не притежава лицензия за внос в рамките на квотата ГАТТ, да се обърне към друг традиционен вносител, който след придобиване на стоката чрез сделка с извънобщностен доставчик я прехвърля като намираща се в чужбина стока на трети оператор, който без да прехвърля лицензията си, внася стоката в Съюза и след това я препродава на втория традиционен вносител срещу подходящо възнаграждение за направената услуга, който пък я препродава на първия. Освен това г-н M. Cervati поддържа, че основната цел на квотата ГАТТ е да се гарантира снабдяването на пазара на Съюза, като същевременно се запази равновесието на този пазар. Следователно именно загубата на вече разпределени на някои вносители квоти и оттам неизчерпването на квотата биха довели до спекулативно повишаване на цените. Ето защо при обстоятелства като тези в случая няма заобикаляне на закона.

24 Обратно, Агенция „Митници“ поддържа, че е използвана предоставената на друг оператор част от квотата и поради това е налице митническа измама с цел да се заобиколи системата за защита на вътрешния пазар. Тя смята, че в случая измамата е очевидна, като приема по-конкретно, че Malvi предварително поръчва партидите чесън с произход от Аржентина, които впоследствие са внесени от L'Olivo, че Malvi предварително превежда паричните суми на Tonini, което има общ управител с Bananaservice, и че L'Olivo получава печалба от 0,25 EUR на кило. Агенция „Митници“ допълва, че г-н M. Cervati не обяснява какво друго предимство му дава подобна схема, освен данъчното предимство да ползва преференциалната ставка.

25 Като преценява, че висящият пред него спор няма разрешение в практиката на Съда и като констатира, че приложимата правна уредба на Съюза е тълкувана различно в националната съдебна практика, Corte suprema di cassazione (Касационният съд) решава да спре производството и да постави на Съда следния преюдициален въпрос:

„Трябва ли Регламенти № 1047/2001 и № 2988/95 да се тълкуват в смисъл, че е забранено и представлява злоупотреба с права и заобикаляне на закона поведението на общностния оператор A ([Malvi]), който понеже не притежава вносна лицензия или понеже е изчерпал собствената си част от квотата, закупува определени партиди стоки от друг общностен оператор Б ([Tonini]), който на свой ред е закупил въпросните стоки от извънобщностен доставчик ([Bananaservice]), който ги е продал като намиращи се в чужбина стоки на друг общностен оператор B ([L'Olivo]), който, тъй като отговаря на съответните изисквания, притежава лицензия в рамките на квотата и без да прехвърля своята собствена лицензия, е пуснал тези стоки за свободно обращение в Европейската общност, за да ги продаде след освобождаването им от митницата и срещу подходящо възнаграждение, по-ниско от размера на специфичното мито за внос извън квотата, на същия оператор Б ([Tonini]), който накрая ги продава на оператора A ([Malvi])?“.

По преюдициалния въпрос

26 Като начало следва да се припомни, че в рамките на въведеното с член 267 ДФЕС производство за сътрудничество между националните юрисдикции и Съда, той трябва да даде на националната юрисдикция полезен отговор, който да му позволи да реши спора, с който е сезиран. С оглед на това при необходимост Съдът трябва да преформулира въпросите, които са му зададени. В това отношение Съдът може да извлече от предоставените от тази юрисдикция данни, и по-конкретно от мотивите на акта за преюдициално запитване, тези разпоредби от правото на Съюза, които е необходимо да се тълкуват предвид предмета на спора (решения Fuß, C-243/09, EU:C:2010:609, т. 39 и 40, и Cimmino и др., C-607/13, EU:C:2015:448, т. 37 и 38 и цитираната съдебна практика).

27 В случая, първо, от акта за преюдициално запитване се вижда, че спорният внос е извършен през февруари и март 2003 г. Регламент № 1047/2001, посочен от запитващата юрисдикция в преюдициалния въпрос, е отменен обаче с Регламент № 565/2002, считано от 1 юни 2002 г. Освен това в член 13, втора алинея от Регламент № 565/2002 се уточнява, че същият е приложим за лицензиите, поискани след 8 април 2002 г., и за хипотезите на допускане за свободно обращение след 1 юни 2002 г. Следователно приложим ratione temporis към спора по главното производство е Регламент № 565/2002, а не Регламент № 1047/2001.

28 По-нататък, от акта за преюдициално запитване е видно, че дружеството, страна по главното производство, е упрекнато в това, че си е доставило чесън, внесен в рамките на квотата ГАТТ, макар вече да е било изчерпило своите лицензии, даващи право на внос в рамките на тази квота. Затова митническите органи твърдят, че по този начин, за да получи внесената при преференциална ставка стока, това дружество неправомерно е използвало отредената на друг оператор част от квотата, участвайки в заобикалянето на предвидената в член 3, параграф 3 от Регламент № 565/2002 забрана за прехвърляне на произтичащите от лицензиите права.

29 Накрая, макар Регламент № 2988/95, също посочен от тази юрисдикция в преюдициалния ѝ въпрос, да се отнася общо, видно от заглавието му, до защитата на финансовите интереси на Съюза, член 4, параграф 3 от него е разпоредбата, която конкретно третира въпроса за злоупотребата с права.

30 При това положение следва да се приеме, че с въпроса си запитващата юрисдикция пита по същество дали член 3, параграф 3 от Регламент № 565/2002 и член 4, параграф 3 от Регламент № 2988/95 трябва да се тълкуват в смисъл, че не допускат схема като разглежданата в главното производство, при която, след като даден оператор, традиционен вносител по смисъла на първия регламент, изчерпал лицензиите си за внос при преференциална ставка, направи поръчка на втори оператор, също традиционен вносител без такива лицензии,

— стоката най-напред се продава извън Съюза от свързано с втория оператор дружество на трети оператор, който е нов вносител по смисъла на същия регламент и притежава такива лицензии,

— след това тази стока се пуска за свободно обращение в Съюза от третия оператор при условията на преференциалната митническа ставка, после се препродава от този трети оператор на втория, и

— накрая се прехвърля от този втори оператор на първия,

по съображение че подобна схема, доколкото позволява на първия оператор да придобие стока, внесена в рамките на предвидената със същия първи регламент тарифна квота, въпреки че не притежава нужната за целта лицензия, представлява злоупотреба с права от страна на този оператор.

31 В това отношение следва да се отбележи, че в случая по главното производство само стоката е била прехвърлена и че освен това тя е била внесена в Съюза по силата на лицензия, чиято редовност не се оспорва. Следователно формално не е имало никакво нарушение на предвидената в член 3, параграф 3 от Регламент № 565/2002 забрана за прехвърляне на произтичащите от лицензиите права. Освен това е безспорно, че взети поотделно, разглежданите в главното производство действия по закупуване, внос и препродажба отговарят на формалните условия за прилагане на преференциалната ставка.

32 Същевременно съгласно постоянната практика на Съда правните субекти не могат да се позовават на нормите на Съюза с цел измама или злоупотреба. Всъщност правната уредба на Съюза не може да се прилага дотолкова широко, че да обхване злоупотребите на икономическите оператори, тоест операциите, които са извършени не в рамките на обичайните търговски сделки, а единствено с цел неправомерно да се извлекат предимства от правото на Съюза (вж. по-специално решения Halifax и др., C-255/02, EU:C:2006:121, т. 68 и 69 и цитираната съдебна практика, както и SICES и др., C-155/13, EU:C:2014:145, т. 29 и 30).

33 Също постоянна е практиката на Съда, че за да се установи злоупотреба, е необходим, от една страна, обективен елемент, изразяващ се в изискването от определена съвкупност от обективни обстоятелства да следва, че въпреки формалното спазване на предвидените в правната уредба на Съюза условия целта, преследвана с тази правна уредба, не е постигната (вж. в този смисъл например решения Emsland-Stärke, C-110/99, EU:C:2000:695, т. 52 и SICES и др., C-155/13, EU:C:2014:145, т. 32).

34 За да се направи подобна констатация, е необходим, от друга страна, субективен елемент в смисъл, че от множество обективни обстоятелства трябва да е видно, че основната цел на въпросните операции е да се получи недължимо предимство посредством изкуствено създаване на условията, нужни за получаването му. Всъщност забраната на злоупотребите е ирелевантна, когато за извършването на съответните операции може да има причина, различна от простото получаване на предимство (вж. в този смисъл например решения Emsland-Stärke, C-110/99, EU:C:2000:695, т. 53 и SICES и др., C-155/13, EU:C:2014:145, т. 33). Наличието на този субективен елемент трябва освен това да бъде установено по отношение на съответния субект (вж. в този смисъл решение Emsland-Stärke, C-110/99, EU:C:2000:695, т. 55).

35 Макар Съдът евентуално да може, когато се произнася по преюдициално запитване, да даде пояснения, за да насочи тълкуването на националната юрисдикция, последната е тази, която следва да провери дали в спора, с който е сезирана, е изпълнен фактическият състав на злоупотребата. В този контекст проверката дали е налице злоупотреба изисква запитващата юрисдикция да вземе под внимание всички факти и обстоятелства по случая, включително търговските сделки преди и след разглеждания внос (решения SICES и др., C-155/13, EU:C:2014:145, т. 34 и цитираната съдебна практика, както и Cimmino и др., C-607/13, EU:C:2015:448, т. 60).

36 В това отношение, що се отнася на първо място до целите на Регламент № 565/2002, от съображения 6 и 7 от него е видно, че целта му е управлението на предвидената тарифна квота чрез разпределяне на определените количества между традиционните и новите вносители и същевременно оптималното използване на тази квота и ограничаването на броя на заявленията за вносни лицензии, подадени със спекулативна цел и без действително да се извършва търговска дейност на пазара на плодове и зеленчуци.

37 Същевременно за разлика от разглежданите по дела SICES и др. (C-155/13, EU:C:2014:145) и Cimmino и др. (C-607/13, EU:C:2015:448) регламенти, които по същество запазват за новите оператори определено количество от квотите, управлявани по силата на тези регламенти, Регламент № 565/2002 не запазва безусловно количество от квотата ГАТТ за новите вносители.

38 Всъщност без съмнение, от една страна, член 5, параграф 3 от Регламент № 565/2002 предвижда, че количеството по подаваните от традиционния вносител заявления за издаване на лицензии не може да надхвърля за съответния период на внос референтното за този вносител, което способства да се ограничи експанзията на вносната дейност на традиционните вносители. От друга страна, член 5, параграф 1, трета алинея от този регламент изисква от новите вносители, които са получили лицензии по силата на посочения регламент и искат да подадат ново заявление за издаване на лицензии, да докажат, че действително са пуснали за свободно обращение, за своя сметка, поне 90 % от определеното им количество в съответствие с обявената в съображение 6 от същия този регламент цел да се ограничи подаването на заявления за вносни лицензии със спекулативна цел и без действително да се извършва търговска дейност на пазара на плодове и зеленчуци.

39 Същевременно, макар в член 6, параграф 2, първа алинея от Регламент № 565/2002 да се уточнява, че за всеки произход и за всяко тримесечие максималното количество стоки, за което се издават лицензии, се разпределя в съотношение 70 % за традиционните вносители и 30 % за новите вносители, във втората алинея на този член 6, параграф 2 се предвижда изрично, че „считано от първия понеделник на втория месец от всяко тримесечие“, „наличните количества […] се разпределят без разлика между двете категории вносители“.

40 При това положение се налага изводът, че схема като разглежданата в главното производство не застрашава постигането на преследваните с Регламент № 565/2002 цели.

41 Първо, първият купувач на стоката в Съюза, който е и традиционен вносител, не придобива, купувайки тази стока от притежаващия лицензии нов вносител, правото в основата за изчисляване на референтното му количество, определено съгласно член 2, първа алинея, буква г) от Регламент № 565/2002, да бъдат включени количествата стоки, които е закупил от новия вносител, както и вторият купувач в Съюза, също традиционен вносител, не придобива право в основата за изчисляване на референтното му количество да бъдат включени количествата стоки, които е закупил от първия купувач в Съюза.

42 Второ, подобна схема без съмнение позволява на първия и втория купувач в Съюза, които са и традиционни вносители, да си доставят чесън, внесен при преференциална ставка, въпреки че вече не притежават нужните за целта лицензии, и да засилят позицията си на пазара за

разпространение на чесън извън отредената им част от тарифната квота. Както обаче бе констатирано в точка 37 от настоящото съдебно решение, Регламент № 565/2002 не запазва безусловно част от квотата за новите вносители. Той не цели и да регламентира пазара за разпространение на чесън в Съюза, нито да запази позициите на различните стопански субекти на този пазар, дори и те да са традиционни вносители по смисъла на този регламент, като им забрани да си доставят стоката от друг оператор само защото тя преди това е внесена при преференциална ставка.

43 Същевременно, за да не води такава схема на продажба и препродажба на стока между оператори до незаслужено влияние на един оператор на пазара, и в частност, до заобикаляне от традиционните вносители на член 5, параграф 3 от Регламент № 565/2002, нито до застрашаване на целта подаваните заявления за лицензии да са свързани с действителна търговска дейност, е необходимо на всеки етап от тази схема цената да съответства на пазарната и вносът при преференциална ставка да се извършва чрез законно получени лицензии от самия им притежател. По-конкретно запитващата юрисдикция трябва да провери дали всеки участващ в схемата оператор получава подходящо заплащане за вноса, продажбата или препродажбата на съответната стока, така че да може да запази позицията, отредена му в рамките на управлението на квотата.

44 В случая, доколкото запитващата юрисдикция посочва, че въпросната стока е била прехвърлена „срещу подходящо възнаграждение“ и доколкото не се оспорва, че спорният внос действително е извършен от L’Olivo и чрез законно получени от него лицензии, това условие изглежда изпълнено, като все пак запитващата юрисдикция следва да провери дали това наистина е така.

45 Трето, щом като е безспорно, че новият вносител в случая по главното производство е пуснал за свободно обращение въпросната стока за своя собствена сметка, схема като разглежданата в главното производство не застрашава постигането на целта да се ограничи подаването на спекулативни заявления за лицензии, нито на целта да се осигури действителен достъп на нови оператори до пазара за внос на чесън.

46 Що се отнася на второ място до субективния елемент, посочен в точка 34 от настоящото съдебно решение, следва веднага да се отбележи, че в случая по главното производство изследването му е необходимо само ако запитващата юрисдикция установи, че разглежданата в главното производство схема застрашава постигането на целите, преследвани с Регламент № 565/2002, доколкото за да се констатира злоупотреба, е необходимо кумулативното наличие на обективен и субективен елемент (вж. в този смисъл решение SICES и др, C-155/13, EU:C:2014:145, т. 31—33).

47 Що се отнася до условията, при които е налице такъв субективен елемент, от практиката на Съда следва, че за да може да се счита, че основна цел на схема като разглежданата в главното производство е била предоставянето на втория купувач в Съюза на неполагащо му се предимство, е необходимо целта на вноса да е била на този купувач да се предостави такова предимство и по отношение на вносителя и другите оператори, участващи в посочената схема, операциите да са лишени от всякаква икономическа и търговска обосновка, а това следва да се провери от запитващата юрисдикция (вж. по аналогия решения SICES и др., C-155/13, EU:C:2014:145, т. 37 и Cimmino и др., C-607/13, EU:C:2015:448, т. 65).

48 Констатацията на запитващата юрисдикция, че подобна схема не е лишена от икономическа и търговска обосновка, би могла да се основава например на обстоятелството, че цената при продажбата е била в такъв размер, че вносителят и другите оператори, участващи в посочената схема, са генерирали печалба, която е нормална или обичайна в съответния сектор за вида стока и операция (вж. в този смисъл решение SICES и др., C-155/13, EU:C:2014:145, т. 37). В това отношение запитващата юрисдикция посочва, че процесната стока е била прехвърлена „срещу подходящо възнаграждение“. В този контекст фактът, че това възнаграждение е

по-ниско от размера на специфичното мито, дължимо за внос извън квотата, сам по себе си е без значение, ако това възнаграждение може да се смята за нормално или обичайно в съответния сектор за вида стока и операция, нещо което запитващата юрисдикция трябва да провери.

49 За да направи такава констатация, запитващата юрисдикция би могла да отчете и факта, че видно от съображение 5, тълкувано във връзка с член 3, параграфи 1 и 4 от Регламент № 565/2002, както и във връзка с член 8, параграф 1 и член 35, параграф 2 от Регламент № 1291/2000, вносителите са задължени да използват издадените им лицензии под страх от санкции и поради това имат реален интерес да извършат вноса, включително новите вносители при операция като разглежданата в главното производство (вж. по аналогия решение SICES и др., C-155/13, EU:C:2014:145, т. 37).

50 В този контекст, макар установяването на схема като разглежданата в главното производство да е мотивирано от желанието на първия и втория купувач в Съюза да се ползват от преференциалната ставка и така да се снабдят със стока, по-евтина от евентуално внесената извън квотата, и въпреки че вносителят и съответните други оператори са наясно с това, не е възможно поначало такива операции да се считат за лишени от икономическа и търговска обосновка по отношение на всички тези лица (вж. в този смисъл решения SICES и др., C-155/13, EU:C:2014:145, т. 38 и Cimmino и др., C-607/13, EU:C:2015:448, т. 65).

51 Не би могло обаче да се изключи, че при определени обстоятелства схема като разглежданата в главното производство би могла да е установена основно с цел изкуствено да се създадат необходимите условия за ползването на преференциалната ставка. Сред обстоятелствата, въз основа на които би могло да се установи, че подобна схема е изкуствено създадена, са в частност обстоятелството, че притежаващият лицензиите вносител не е поел никакъв търговски риск, и обстоятелството, че маржът на печалба на вносителя е нищожен, или че цената, на която вносителят е продал чесъна на първия купувач в Съюза, а след това първият купувач го е продал на втория купувач в Съюза, е по-ниска от пазарната (вж. в този смисъл решения SICES и др., C-155/13, EU:C:2014:145, т. 39 и Cimmino и др., C-607/13, EU:C:2015:448, т. 67).

52 Освен това, доколкото преюдициалният въпрос се отнася до член 4, параграф 3 от Регламент № 2988/95, достатъчно е да се напомни, че в тази разпоредба са предвидени по същество същите изведени от постоянната практика на Съда критерии като припомнените в точки 32—34 от настоящото съдебно решение, като същевременно се уточнява, че действията, отговарящи на тези критерии, а именно тези, за които се установи, че са предприети с цел придобиване на облага в разрез с приложимото право на Съюза посредством изкуственото създаване на условията, които се изискват за получаването на такава облага, имат за резултат, в зависимост от случая, или невъзможността за получаването на облагата, или нейното отнемане.

53 Предвид всички изложени по-горе съображения на поставения въпрос следва да се отговори, че член 3, параграф 3 от Регламент № 565/2002 и член 4, параграф 3 от Регламент № 2988/95 трябва да се тълкуват в смисъл, че поначало допускат схема като разглежданата в главното производство, при която, след като даден оператор, традиционен вносител по смисъла на първия регламент, изчерпал лицензиите си за внос при преференциална ставка, направи поръчка на втори оператор, също традиционен вносител без такива лицензии,

— стоката най-напред се продава извън Съюза от свързано с втория оператор дружество на трети оператор, който е нов вносител по смисъла на същия регламент и притежава такива лицензии,

— след това тази стока се пуска за свободно обращение в Съюза от третия оператор при условията на преференциалната митническа ставка, после се препродава от този трети оператор на втория, и

— накрая се прехвърля от този втори оператор на първия, който така придобива стока, внесена в рамките на предвидената със същия първи регламент тарифна квота, въпреки че не притежава нужната за целта лицензия.

По съдебните разноски

54 С оглед на обстоятелството, че за страните по главното производство настоящото дело представлява отклонение от обичайния ход на производството пред запитващата юрисдикция, последната следва да се произнесе по съдебните разноски. Разходите, направени за представяне на становища пред Съда, различни от тези на посочените страни, не подлежат на възстановяване.

По изложените съображения Съдът (втори състав) реши:

Член 3, параграф 3 от Регламент (ЕО) № 565/2002 на Комисията от 2 април 2002 година относно метода на управление на тарифните квоти и въвеждане на режим на сертификати за произход за чесън, внасян от трети страни и член 4, параграф 3 от Регламент (ЕО, Евратом) № 2988/95 на Съвета от 18 декември 1995 година относно защитата на финансовите интереси на Европейските общности трябва да се тълкуват в смисъл, че поначало допускат схема като разглежданата в главното производство, при която, след като даден оператор, традиционен вносител по смисъла на първия регламент, изчерпал лицензиите си за внос при преференциална ставка, направи поръчка на втори оператор, също традиционен вносител без такива лицензии,

— **стоката най-напред се продава извън Европейския съюз от свързано с втория оператор дружество на трети оператор, който е нов вносител по смисъла на същия регламент и притежава такива лицензии,**

— **след това тази стока се пуска за свободно обращение в Европейския съюз от третия оператор при условията на преференциалната митническа ставка, после се препродава от този трети оператор на втория, и**

— **накрая се прехвърля от този втори оператор на първия, който така придобива стока, внесена в рамките на предвидената със същия първи регламент тарифна квота, въпреки че не притежава нужната за целта лицензия.**

Подписи